

[Carsten Ratt.]

utilbørlig. Det har været nødvendigt for ministeren at se at få en lille smule mere kød på skelettet og vise, hvor dyrt det var. Det er sandheden om det, men alt det kom, efter at arbejdet i kommissionen var gjort.

Alfred Jensen: Jeg ønsker, selvom det er blevet noget sent, at knytte et par bemærkninger til de udtalelser, forsvarsministeren fremsatte i anledning af min tale. For det første vil jeg gerne gøre indsigelse mod ministerens påstand om, at jeg skulle have sagt: ikke een øre til dansk forsvar. Det har jeg aldrig udtalt. Jeg har, efter at man har stemt en dagsorden fra vor side ned om, at Danmark skulle støtte et forslag i FN om nedrustning og forbud mod atomvåben, sagt, at så længe man vender sig imod sådanne forslag og fører en politik, der ikke tager sigte på at forhandle sig frem til fred, vil vi ikke stemme for de militære bevillinger; det er noget andet end ikke at ville give en øre til dansk forsvar. Jeg har gang på gang tydeligt givet udtryk for, at vi er villige til at bringe ofre for vort forsvar, men den politik, der føres, tager ikke sigte på at forsvare Danmark, tværtimod, og derfor har vi vendt os derimod.

Ministeren sagde videre, at jeg havde skudt ham i skoene, at han skulle have sagt, at Sovjetunionen ville angribe Danmark. Det har jeg ikke gjort. Jeg har sagt, at han gav udtryk for det. Hvis jeg ikke tager fejl, taler ministeren gang på gang om truslen fra øst, og der tales om en Østblok, hvori Sovjetunionen er dominerende. Så kan man ikke få anden opfattelse end, at den aggressive magt må være Sovjetunionen, og det er det, man siger i De Forenede Stater, der, hvor man har skabt Atlantpagten. Hvis ministeren ikke er enig i denne fortolkning fra amerikansk side, må vi så ikke få en forklaring på, hvem det er, man frygter, og hvad det er for magter i øst, man frygter vil sætte sig i besiddelse af Danmark.

Iøvrigt sagde ministeren, at utrygheden nu ikke er så stor, som den var for to år siden. Det er muligt, at ministeren nu er mere tryk end før, det ved jeg ikke; men jeg ved, at i de to år, Atlantpagten har eksisteret, er flere og flere blevet betænkelige ved denne pagt, flere og flere indser, at den kaprustning, som foregår i den vestlige verden, må resultere i en ny krig. Derfor er utrygheden større i brede befolkningslag end for to år siden, det kan ministeren ikke bortforklare. Og det kan heller

ikke nytte, at ministeren forsøger at give det udseende af, at jeg delvis har talt for et mindre forsvar og delvis for et større forsvar. Det, jeg har sagt om den foranstaltning, der foreligger til behandling, er, at den ikke er egnet til et forsvar af Danmark. Den er for dyr, for kostbar og for risikabel for vort land, og den kan overhovedet ikke anvendes her.

Så er der endelig reserveofficererne. Jeg har påtalt den behandling, man giver officianterne, og det er vel ikke mere end rimeligt. Når man har stillet dem i udsigt, at de skal komme på skole for at få mulighed for at overgå til officersgruppen, og man så ikke holder dette løfte og ej heller holder det løfte, man takket være Koføeds forslag faktisk har givet dem om, at de skal forblive i officiantstillingen, men overfører dem til fenrik- og overfenrikstillingen, er der tale om degradation. Så kan ministeren for min skyld tale så ofte, han vil, om, at når man har ofret uddannelse på disse officianter med det formål, at de skal udføre et bestemt arbejde, må man også forlange, at de skal gøre det, så skal de ikke sidde på kontor; der foregår en degradation af denne gruppes store flertal, og det har den ikke fortjent. Jeg vil mene, at man endnu har en mulighed for at give den oprejsning og indfri de forventninger, som officiantgruppen, de højere som de lavere indenfor den, har haft til ordningen.

(Kort bemærkning).

Johs. Christiansen: Hvad angår spørgsmålet om flytningen af de militære anlæg, har det ærede medlem hr. Rasmus Hansen nu opfordret ministeren til at lade foretage en beregning over, hvad den vil koste alt i alt. Jeg må hertil føje en opfordring til ministeren om at foretage en nøje beregning af værdien af grund og bygninger, som kommer til at stå tilbage, efter at anlægene eventuelt er flyttet. Men der har overhovedet ikke været tale om, at alle disse anlæg skal flyttes på een gang, og der er derfor overhovedet ikke tale om, at omkostningerne kan gøres op til 700—800 mill. kr. eller en milliard, som det ærede medlem opererede med.

Når vi fra vor side siger, at der må tilstræbes en gradvis afvikling her, kan man ikke stille tallene op, som man gør, og bruge dem på den måde, man gør.

Det ærede medlem hr. Rasmus Hansen spurgte, hvilke sagkyndige der har stået til vor rådighed. Det er da ganske klart, at det spørgsmål kan ikke besvares her;